

WINKELCENTRUM DE GOUDHOF

* Er is altijd wel iets aan de hand *

WINKELCENTRUM DE GOUDHOF

Er is altijd wel iets aan de hand

Een verhaal van UENK

AUTEURSRECHT

WINKELCENTRUM DE GOUDHOF

– Nederlandse Editie © 2026

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgegeven door:

UENK PulpWorks, Leiden, Nederland

1e Editie:

Juli 2026

JURIDISCHE DISCLAIMER

Dit is een werk van satire en fictie.

De verhalen, personages, bedrijven en incidenten die in dit boek worden beschreven, zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur, of worden op een fictieve en satirische wijze gebruikt.

Hoewel bepaalde personages of scenario's geïnspireerd kunnen zijn door wereldwijde mediakoppen, publieke

figuren of actuele politieke gebeurtenissen, zijn deze uitsluitend bedoeld als parodie en sociaal commentaar. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, of met specifieke gebeurtenissen en locaties buiten hun beoogde satirische functie, berust louter op toeval.

De standpunten in dit werk zijn die van de auteur en vertegenwoordigen niet de werkelijkheid van enig specifiek individu, organisatie of entiteit. Dit werk is gepubliceerd in de geest van creatieve vrijheid en de traditie van pulpsatire.

*Opgedragen aan mijn schoonvader,
John Nielsen voor zijn 79ste verjaardag.*

Op naar de 80 !!!

*"Je moet niet zo trekken, Snuffy.
Mijn heupen kunnen dit tempo niet
aan. En het is die knoflooksaus, ik
zweer het je. Gisteravond nog die
kebabzaak op de hoek... mijn
darmen zijn een slagveld"*

Bernadette tegen haar hondje

*"Opknappen? Laat ze eerst die losse
tegels eens vastleggen, voordat ik
mijn laatste tanden eruit rammel
op dit hindernisparcours"*

**Theo over de status van het
winkelcentrum**

"Een architectonisch sterfhuis."

**Jan-Robert over het
winkelcentrum**

Hoofdstuk I

De Stolp van De Goudhof

Winkelcentrum De Goudhof lag erbij zoals het er al sinds de jaren zeventig lag: een betonnen eiland in een zee van Leidse flatgebouwen.

Zodra je de schuifdeuren doorliep, stokte de tijd. Aan de ene kant stonden de koopwoningen, waar de bewoners hun zinnen netjes afrondden. Aan de andere kant de sociale huurflats; daar was de lucht altijd wat grijzer, de taal wat directer.

Henk-Jan, manager van de Hein Albertus, zat in zijn glazen kantoortje. Hij staarde naar beneden. Een mengeling van trots en een onstilbare honger trok aan zijn gezicht. Van vakkenvuller tot de ongekroonde koning van het pand, en daarnaast voorzitter van de winkeliersvereniging. Hij was iemand die ergens kwam.

Nu was er Pasen. De schappen kreunden onder het gewicht van chocolade-eieren en

luxue stolpjes. Voor Henk-Jan was dit geen religieus feest, maar een rekensom. De bonus lonkte. De regiorayons hadden hem gouden bergen beloofd, en hij zag de nieuwe dakkapel op zijn huis al bijna op het dak liggen. Gekocht met de paasdrift van de buurt.

Bij de ingang stond Kofi. Eenenzestig jaar, Ghanees, altijd op diezelfde plek. Aan zijn riem bungelde een Sony Walkman, model TPS-L2. De blauw-zilveren behuizing was kaal gesleten, maar het mechanisme liep nog soepel. Henk-Jan wist wat zo'n ding waard was bij verzamelaars. Een fortuin in de zak van een krantenverkoper.

Door de versleten oortjes kraakte Whitney Houston. Henk-Jan keek naar de man en voelde een vreemde prikkeling in zijn nek. Hij had gehoord dat Kofi vroeger in Ghana een gerespecteerd hersenchirurg was. Een arts. Telkens als Henk-Jan hem uit een soort misplaatste schuldgevoelens een pakje eieren toeschoot, wrong er iets in zijn maag. Een gevallen intellectueel tegenover een man die

zich omhoog had gewerkt met prijskaartjes en schappenplannen.

Het ritmische *tik-tik-tik* van een rollator verbrak zijn gedachten. Bernadette, tweeënzeventig jaar, rolde het centrum binnen. Ze was gehuld in een wolk van ontevredenheid en een verse, paarse spoeling. "Je moet niet zo trekken, Snuffy," mompelde ze tegen het hondje dat nerveus trippelde. "Mijn heupen kunnen dit tempo niet aan. En het is die knoflooksaus, ik zweer het je. Gisteravond nog die kebabzaak op de hoek... mijn darmen zijn een slagveld."

In de verte steeg een gezoem op. Theo. Vijfenzestig jaar, de lokale Asterix op een scootmobiel. Officieel afgekeurd, maar zijn behendigheid was legendarisch. Met een grijptang viste hij blikjes uit de afvalbakken, zijn AOW aanvullend met statiegeld. Hij scheurde door het middenpad, de scootmobiel wankelend in de bochten.

De stolp was nog heel. Maar de jacht op de bonus en de geheimen die onder het beton

broeiden, kregen langzaam spanning. Het was wachten op de barst.

Hoofdstuk 2

Ochtendrituelen en Oude Kwalen

De donderdag in De Goudhof begon niet met een knal, maar met het moeizame gekraak van botten. Bernadette zat op de rand van haar bed en staarde naar haar knieën; ze waren opgezwollen als twee rijpe perziken. Die artrose was vandaag luidruchtig, een doffe pijn die mee pulseerde met haar hartslag. En dan die darmen. Ze rommelden als een naderend onweer. Gisteren die extra knoflooksaus bij de kebabzaak... een tactische blunder.

Ze was laat. Dat had Snuffy ook door. Het hondje had een protest-cadeautje op het tapijt achtergelaten. Met een diepe zucht en haar rollator als steunpilaar laveerde ze eromheen. Straks kwam die thuishulp weer. Een meisje dat meer kletste dan boende. Bernadette grinnikte in zichzelf; vandaag zou ze haar

frustratie eens lekker botvieren op de prijzen in de supermarkt.

Pieter draaide de parkeerplaats op. Hij woonde in Leiderdorp en had zich heilig voorgenomen om te gaan fietsen voor zijn conditie, maar zijn auto zat simpelweg te lekker. Hij stapte uit en liep de passage in. Het beton was grijs, het licht was tl-buis-achtig en het hele gebouw probeerde wanhopig modern te lijken.

Ayoub was al bezig met de vroege levering bij de Meindl. De Duitse concurrent. Een doorn in het oog van Henk-Jan, die altijd deed alsof hij de enige was die ertoe deed. Pieter knikte kort naar Ayoub, maar liep door naar zijn eigen kaaswinkel. Hij moest die nieuwe Franse lading nog uitpakken. Zijn koffieafspraak met Josefen wachtte.

Bij de kledingzaak bleef hij even staan en gaf een vette knipoog. Josefen glimlachte terug tussen de rekken met bloemetjesjurken – kleding die volgens de wijkpraatjes door haar rijke man werd betaald.

"Om tien uur, een bakkie?" vroeg Pieter. Zijn stem klonk net iets te amicaal.

"Is goed," zei ze, terwijl ze een prijskaartje rechtzette. "Tilly is er dan toch. Die sjoemelt weer met haar rooster, maar vooruit."

Aan de andere kant van het complex hield Henk-Jan de wacht. De vroege vogels stonden al voor zijn deur te dringen. Ze hadden alle tijd van de wereld, maar toch stonden ze daar, plastic tasjes in de aanslag, alsof de paaseitjes op de vlucht konden slaan. Hij begreep die haast niet.

Buiten zag hij Kofi. De man was met uiterste concentratie zijn Sony Walkman aan het installeren. Henk-Jan voelde een steek. Een intellectueel die ooit levens reddde en nu krantjes vouwde. Hij nam zich voor hem straks een pakje eieren toe te stoppen. Een stilzwijgend eerbetoon, of misschien gewoon een manier om zichzelf beter te voelen.

Het was een ochtend van vaste patronen en kleine gebreken. Totdat een man in een strak, onberispelijk pak de passage inliep. De broze vrede van De Goudhof was officieel voorbij.

Hoofdstuk 3

De Man in het Strakke Pak

Terwijl de vaste bewoners van De Goudhof hun ochtendrituelen afwerkten, verscheen er een figuur die vloekte met het grauwe beton. Hij droeg een pak dat zo strak zat dat het bijna onfatsoenlijk was. Zijn schoenen glommen harder dan de pas geboende vloer van de supermarkt. Een kerstbal in een bak met grind.

Henk-Jan hield de man vanuit zijn kantoortje in de gaten. Hij was niet alleen. Een gevolg van mannen en vrouwen volgde hem, gekleed alsof ze net uit een boardroom waren gerold. Ze liepen niet als klanten; ze liepen als landmeters. Ze wezen naar het plafond, tikten op hun tablets en gebaarden naar het dak. Waar de 'tiny houses' moesten komen. "Projectontwikkelaars," mompelde Henk-Jan. Hij zette een omgevallen chocoladehaas recht. Zijn maag trok samen. Vernieuwing betekende

hogere huren. En zijn bonus? Die zou als sneeuw voor de zon verdwijnen.

De groep passeerde Melana bij de ingang. Melana was drieënvijftig en werd door de meesten aangezien voor een doorsnee bedelaarster. Elke ochtend werd ze afgezet door een man die ze 'neef' noemde. Ze vouwde haar kartonnetje uit, zette haar lijdzame blik op. Maar zodra er niemand keek? Dan speelde ze fanatiek Lingo op haar smartphone.

Jan-Robert, de man in het strakke pak, keek haar aan met een mengeling van dedain en zakelijke berekening. Voor hem was ze geen mens; ze was een ruimtelijk obstakel. In zijn visie voor een 'hippe, groene hub' was geen plek voor zulk tuig.

Jan-Robert was een man van de wereld, maar met een lichaam dat hem voortdurend in de steek liet. Hij leed aan een zware lactose-intolerantie, een kwetsbaarheid die hij zorgvuldig verborg achter een masker van onoverwinnelijkheid. Vandaag echter, in zijn gedrevenheid om Henk-Jan publiekelijk te vernederen voor zijn 'inferieure' waar, was hij

vergeten dat hij zijn eigen medische
waakzaamheid niet uit mocht schakelen voor
zakelijk succes.

Hij stopte bij de informatiezuil en snoof
minachtend richting de Meindl. De Duitse
efficiëntie kon hem bekoren, maar de rest van
het centrum?

"Een architectonisch sterfhuis," hoorde Henk-
Jan hem zeggen. Ayoub zag het vanuit de
Meindl, zijn handen stijf om een voorraadlijst
geklemd.

"Wat moeten die gasten hier?"

Theo scheurde voorbij op zijn scooter. Hij
raakte de glimmende schoenen van Jan-
Robert maar net. Hij had net een blikje Red
Bull uit een prullenbak gevist en was in zijn
nopjes.

"Ze komen de boel opknappen, Theo," sneerde
Henk-Jan vanaf de drempel.

Theo liet een droge lach horen. "Opknappen?
Laat ze eerst die losse tegels eens vastleggen,
voordat ik mijn laatste tanden eruit rammel
op dit hindernisparcours."

Jan-Robert negeerde hem. Hij staaide al langs het beton, naar de image-boost die hem te wachten stond. Hij had geen idee dat zijn ambities die middag finaal in de soep zouden lopen. Hij was hier om de kwaliteit van de concurrent te toetsen en Henk-Jan de vernieling in te werken. Ergens tussen de paaseieren en de Duitse degelijkheid wachtte een openbaar toilet. Een fatale afspraak.

Hoofdstuk 4

Een Gatenkaas van een Rooster

Terwijl de "strakke pakken" hun ronde deden, probeerde Tilly de kaaswinkel overeind te houden. Zestien jaar, Stedelijk Gymnasium, en nu al aan het werk tussen de kazen. Het was een gunst voor haar vader, maar het voelde meer als een verplichte verbanning. Vandaag was een vreemde dag. Ze had in de klas moeten zitten, maar het lesrooster was een gatenkaas. Grieks viel uit, wiskunde was "zelfstudie" en geschiedenis was ergens naar de avond verschoven. Ze zuchtte, pakte een mes en sneed een punt belegen Gouda af. De geur was scherp, een beetje wrang. Net als de dag.

Om tien uur exact verscheen Pieter. "Ik ga even een bakkie doen aan de overkant," zei hij. Hij trok zijn jasje recht. Tilly knikte braaf. Ze wist dondersgoed wat dat betekende. "Bakkie doen" was Pieters eufemisme voor een

uitgebreid bezoek aan Josefien. Hij liep al met een vreemde vering in zijn knieën richting de kledingzaak. De buurt had een naam voor hem: *Geile Pietertje*. Een beetje gemeen, misschien, maar wel raak. Pieter, de man die altijd klaagde over hangjongeren en verloedering, leefde op als hij in de buurt van een bloemetjesjurk kwam.

"Kijk uit je doppen, kaasboer! De weg is van iedereen!"

De schreeuw sneed door de gang. Theo scheurde op zijn scootmobiel voorbij, bijna over Pieters voeten heen. Hij had een blikje in het vizier en gaf geen millimeter toe. Pieter deinsde achteruit, zijn gezicht rood van de irritatie.

Ayoub, de plaatsvervangend manager van de Meindl, keek hoofdschuddend toe vanaf zijn kant van de gang. Wendy, de echte manager, zat weer eens thuis met een 'griepje'. Ayoub woonde nog bij zijn ouders in een krappe flat, drie straten verderop. Zijn moeder streek nog steeds zijn overhemden. Ze vroeg nog steeds hoe laat hij thuis was. Hij droomde van de

Tiny Houses op het dak. Een eigen plek. Hoog boven de vloer, ver weg van de zeurende klanten en de geur van andijvie.

Tilly bleef alleen achter. De stilte in de winkel was zwaar. Ze pakte haar Griekse woordenlijst erbij; als de leraren het lieten afweten, moest ze het zelf maar doen. Ze staaarde naar de letters, maar haar gedachten dwaalden af.

Buiten, bij de toiletten, stond al een kleine rij. Ze hadden geen idee wat zich achter de deur afspeelde. Jan-Robert was daar zojuist aan zijn meest onfortuinlijke moment begonnen.

Hoofdstuk 5

Bezette Toiletten

De rust in De Goudhof werd niet verstoord door een schreeuw, maar door ongeduldig gebonk. Bij de openbare toiletten — een moeizaam project van de winkeliersvereniging voor de blaasproblemen van de buurt — stond een jonge vader met zijn dochtertje te wachten. Het meisje hupte ongeduldig.

Iets verderop liep Pieter, met een verdwaald pluisje op zijn schouder en een voldane glimlach na zijn bezoek aan Josefien. Hij bleef staan, zijn plichtsgevoel als bestuurslid van de vereniging nam het even over. Henk-Jan had de commotie vanuit de supermarkt gezien. Hij liep erheen, zijn blik op de tegels gericht; hij hoopte dat dit de doorstroom van klanten niet zou vertragen.

"Is er iets?" vroeg Henk-Jan kortaf. Hij schoof de vader opzij en gaf een paar harde klappen

op de deur. "Hallo? Gaat het daar? We hebben hier een noodgeval!"

Geen antwoord. Geen ritsen, geen zucht, niets. Henk-Jan haalde de looper uit zijn zak, zijn hartslag versnelde. Hij draaide het slot om en duwde de deur open.

Jan-Robert lag niet op de bril. Hij was half op de koude tegels gegleden, zijn benen in een onnatuurlijke hoek gevouwen tegen de borstelhouder. Zijn gezicht, dat die ochtend nog zo vol dedain naar de Meindl had gekeken, was nu asgrauw. Naast zijn lichaam lag een zakje opengebroken paaseieren van de HA-supermarkt, enkele resten nog bij zijn mond.

Henk-Jan verstijfde. Hij herkende de zakjes. Hij zag het bewijs van de confrontatie: Jan-Robert had de eieren niet uit honger gegeten. Hij had ze gegrist uit de schappen om de kwaliteit te toetsen, vastbesloten om Henk-Jan tijdens de middagvergadering publiekelijk te vernietigen voor het verkopen van 'zooi'. Eén fatale hap, genomen in zijn blinde

overmoed en arrogantie, was zijn einde geworden.

"Is hij... onwel?" Pieter nam een stap achteruit, zijn rug richting de kledingzaak. Hij zocht naar Josefiën, naar veiligheid.

Henk-Jan boog niet voorover. Hij was een manager, geen arts, maar de aanblik van de open zakjes vertelde hem alles wat hij moest weten. De man die De Goudhof wilde transformeren tot een hippe hub, lag nu roerloos in de minst hippe ruimte van het hele complex, geveld door zijn eigen inspectiemissie.

Terwijl Henk-Jan 112 belde, klonk er een kletterend geluid op de vloer. Het dochttertje had de strijd verloren en stond in een groeiende plas water.

Binnen enkele minuten gierden de sirenes door de wijk. Een politieauto stoof de parkeerplaats op en blokkeerde precies de plek waar Melana haar kartonnetje had liggen. De gang tussen de kaaswinkel en de kledingzaak veranderde in een oogwenk in een crime scene. Terwijl de technische recherche

arriveerde, zag niemand Youssef. Hij glipte de Meindl uit, drie blikjes energydrink verborgen onder zijn bodywarmer. Hij was de enige die profiteerde van de chaos, terwijl de rest van het centrum verbijsterd naar de toiletdeur staarde.

Hoofdstuk 6

Blauw op de stoep

De politie arriveerde in De Goudhof met de subtiele efficiëntie van een sloopkogel. Twee surveillancewagens blokkeerden de stoep, precies waar Melana normaal haar kartonnetje en haar lijdzame blik uitstalde. Ze was net op tijd weg; haar smartphone met het Lingo-schermpje verdween in een flits onder haar rok. Een jonge agente sommeerde haar te vertrekken. Melana zweeg, maar haar ogen schoten richting de zwarte Mercedes aan de rand van de parkeerplaats. De motor draaide stationair. Haar chauffeur, een man met een nek als een stoeptegels, hield niet van politie. Blauw op de stoep betekende gedoe. En gedoe was slecht voor de omzet.

Binnen was de sfeer koortsachtig. Agent Erik, een veteraan met een snor uit een ander tijdperk, nam de leiding bij de toiletten. Hij knikte kort naar Henk-Jan.

"Nog niks aangeraakt, HJ?"

Henk-Jan slikte. Zijn handen trilden nog.

"Geen vinger naar hem uitgestoken, Erik.

Alleen de looper gebruikt. Die kleine van die man daar heeft de vloer onder geplast, maar... die man in dat pak? Hij ligt erbij alsof hij op de bus wacht. Alleen wat blauwer."

Henk-Jan keek onrustig naar de ingang van zijn supermarkt. Elke minuut dat de doorgang geblokkeerd bleef, zag hij zijn paasbonus verdampen.

Terwijl de recherche een wit scherm plaatste, ontstond er bij het lint een opstootje. Theo was met zijn scooter vastgelopen.

"Ik moet erlangs, diender! Statiegeld wacht niet op een lijk!" Hij zwaaide wild met zijn grijptang.

"Meneer, even rustig," zei de agent vermoeid.

"Dit is een plaats delict."

"Een plaats delict? Het is een winkelcentrum!

In mijn tijd gingen mensen gewoon dood in hun bed, niet op een tegeltje van twee kwartjes!"

Kofi observeerde het tafereel vanaf zijn plek.
Zijn Walkman lag op zijn schoot. Whitney
Houston zweeg; haar stem voelde plotseling te
licht voor de zwaarte die door de gangen trok.
Hij keek hoe de agenten de man probeerden te
identificeren en voelde een bekende, koude
rilling in zijn rug. In Ghana had hij dingen
gezien die deze agenten alleen uit films
kenden. Hij wist één ding zeker:
onzichtbaarheid was nu zijn enige uitweg.

Hoofdstuk 7

Marktdag en Modder (of Erger)

Vrijdag. Marktdag. Maar de lijkwagen bij de achteringang maakte van de hele sfeer een begrafenis. De man in het pak werd naar buiten gereden, glimmende kist, strak in de lak. Aan de andere kant van het politielint stond de visboer. "Hollandse Nieuwe! Vers van de mes!" brulde hij. De ironie was compleet.

Bernadette had een rot-nacht achter de rug. Haar darmen waren nog steeds in opstand. Snuffy was onrustig. Ze duwde haar rollator over de markt, de paarse spoeling in haar haar vloekte met de grauwe lucht. "Kijk uit, kreng!" beet ze een voorbijganger toe. De hoofdingang van de supermarkt zat nog steeds potdicht. Mannen in witte pakken liepen af en aan. Het irriteerde haar mateloos.

Op het fietspad besloot Snuffy dat het tijd was. Hij stopte, hurkte en liet het lopen. Bernadette

keek om zich heen. Niemand. Ze rechte haar rug en keek strak voor zich uit.

Op dat moment kwam Youssef voorbij.

Fatbike. Telefoon in zijn hand. Hij zag de hoop pas toen zijn band er vol in klapte. Een ranzig *pats*-geluid. De ontlasting spatte alle kanten op. Een klodder raakte de beige regenjas van Bernadette. Eén spatje landde op haar wang.

"Kijk uit, snotaap!" krijste ze. Ze rukte een verfrommeld zakdoekje uit haar tas en begon als een bezetene in haar gezicht te wrijven.

Youssef remde niet eens. "Ruim die troep dan op, oma!" schreeuwde hij over zijn schouder.

Hij opende met één hand een blikje Bullit, meegenomen uit de Meindl, en fietste door.

Binnen zag Henk-Jan de inspecteurs van de NVA arriveren. Ze liepen rechtstreeks op zijn zaak af. De illegale paaseieren stonden daar, pontificaal in het zicht. Een knoop trok zich strak in zijn maag. Buiten werd de kist de wagen in getild. Henk-Jan keek toe hoe zijn droom van een nieuwe dakkapel langzaam wegreed, het hoekje om, de stad in.

Hoofdstuk 8

De Mercedes en de Maskerade

Terwijl de recherche binnen De Goudhof met hun handschoenen in de weer was, speelde zich op de parkeerplaats een ander ritueel af. Melana zat achterin de zwarte Mercedes. De ramen waren geblindeerd. Bogdan, een man met een nek als een stoeptegels, trommelde ongeduldig op het stuur.

"De politie loopt overal rond, Melana," gromde hij in het Roemeens. "Gedraag je vroom. Geen telefoon, geen spelletjes. Kijk alsof de hele wereld op je schouders drukt." Melana knikte. Voor de bezoekers van De Goudhof was ze de 'Roma-bedelaarster', een grijs onderdeel van het straatbeeld. Maar onder die kleurrijke doeken school een vrouw die in Boekarest bijna was afgestudeerd in accountancy. Totdat de inflatie haar toekomst opat. De Mercedes was niet van haar; ze was onderdeel van een 'collectief' dat elke ochtend

haar plek bepaalde en de opbrengst opeiste. Vandaag was de druk onhoudbaar. Ze voelde de blik van Agent Erik in haar rug toen ze haar kartonnetje uitvouwde.

Bij de goedereningang van de Meindl rammelde de laadklep. Ayoub stond met zijn handen in zijn zij te kijken hoe de chauffeur twee gigantische pallets vol paaswaar naar binnen reed. Hazen van een halve meter hoog. Stolpjes. Glanzende eieren. Het was een enorme vracht. Veel meer dan de HA.

Ayoub had al tien keer naar Wendy gebeld. Voicemail.

"Ze ligt weer met een fles goedkope wodka in haar bed, wedden?" fluisterde een vakkenvuller terwijl hij een doos opensneed. Het was geen geheim. Wendy's 'ziekte' was meestal de fles. Ayoub zuchtte en pakte de pompwagen over. Zijn rug protesteerde, maar hij moest door. Hij voelde de last van de hele winkel, maar ergens ook een vlaag trots: de handel stroomde.

Henk-Jan keek vanuit zijn glazen pui toe. Hij zag de pallets bij de Meindl verdwijnen en

voelde een steek van pure afgunst. Twee pallets. Dat was meer dan zijn hele magazijn. Hij dacht aan de dakkapel. Aan de bonus. Als die Duitse prijsvechter hem nu de pas afsneed, kon hij die bonus wel vergeten.

De pui trilde. Agent Erik liep naar binnen. Hij hield een plastic zakje omhoog met wat spullen.

"Nog steeds geen ID, Henk-Jan," zei Erik, terwijl hij over de toonbank leunde. "Geen portemonnee, geen telefoon. Het is alsof die man uit de lucht is komen vallen. Rechtstreeks op dat toilet."

Erik tikte tegen het zakje. "We hebben alleen een sleutelkaart van een hotel in Noordwijk. En een kaartje dat onleesbaar is door... nou ja, vloeistoffen."

Het onderzoek naar de 'man in het pak' liep vast. Wie was hij? Hij was die ochtend binnengekomen alsof hij de hele tent bezat. Nu lag hij ergens roemloos in een kist. Terwijl de geruchten in de wijk aanzwollen – huurmoordenaars, drugs, hartaanvallen –

bleef de man een leegte in de dagelijkse sleur
van De Goudhof.

Hoofdstuk 9

Gordijnen en Gekreun

De sfeer in De Goudhof hing zo dik in de lucht dat je erin kon stikken. De rechercheurs waren klaar; de witte pakken verdwenen in vuilniszakken. Agent Erik liep met zijn zware politie-instappers naar de boetiek van Josefien. De etalage stond vol zijden sjaals en jurken die, in de scherpe middagzon, de armoede van het winkelcentrum probeerden te verbloemen.

Erik kende Josefien. Zijn vrouw padelde wekelijks met haar in Oegstgeest. Hij vroeg zich altijd af hoe ze het volhield.

Kledingwinkels in dit centrum gingen sneller failliet dan dat ze konden inventariseren, maar Josefiens boetiek bleef staan. Er kwam zelden een klant met een tasje naar buiten. Iedereen wist hoe het zat: een prestigeproject, betaald door haar man, de transportdirecteur. Maar

wat ze daar de hele dag deed? Dat bleef een raadsel.

Rinkel. Het belletje boven de deur kondigde zijn komst aan.

Stil. Geen Josefien die haar geforceerde glimlach tevoorschijn toverde.

Erik liep naar de achterkant, naar het zware, bordeauxrode gordijn dat de winkel van het magazijn scheidde. Hij stak zijn hand uit.

Bevroren.

Vanachter de stof kwam een ritmisch gekraak van hout. Een zucht. Een gekreun, onmiskenbaar vrouwelijk.

"Josefien?" riep Erik. Hij deed een ongemakkelijke stap achteruit.

Het geluid stopte abrupt. Gestommel. Het haastige geluid van een rits. Een diepe, mannelijke ademhaling. Na een eeuwigheid schoof het gordijn opzij. Josefien verscheen. Haar haar zat in de war, haar lippenstift was uitgelopen in de hoek van haar mond. Ze hield het gordijn met één hand vast en streek met de andere driftig haar bloesje glad.

"Agent... Erik," hijgde ze. Haar ogen dartelden alle kanten op. "Ik was... de inventaris aan het doen. De nieuwe collectie, je weet hoe dat gaat. Een puinhoop."

Erik keek langs haar heen. In de schaduw achter het gordijn zag hij een glimp van herenschoenen. Donker. Glimmend. Niet die van de man op het toilet. Hij wist hoe Josefen leefde—een 'vrije' levensstijl, noemden ze dat in de wijk—maar dit was niet het moment voor een moreel verhoor.

"Ik zoek getuigen, Josefen. Over die man in het pak," zei hij zakelijk. "Maar ik kom later wel terug. Als je... klaar bent met de inventaris."

Hij draaide zich om. Precies op dat moment schudde een schreeuw de gang op zijn grondvesten.

Buiten, bij de HA-supermarkt, was het mis. Twee agenten hadden Kofi tegen de muur gedrukt. Zijn Sony Walkman was van zijn hoofd getrokken. De blauw-zilveren behuizing lag gehavend op de tegels, de cassettebandjes verspreid als gesneuvelde soldaten.

"Wat doen jullie?! Hij doet niks!" Ayoub kwam aanrennen, zijn pompwagen vol paaseieren rammelde over de tegels.

"Anonieme tip," beet een van de agenten toe terwijl hij de boeien vastklikte. "Hij zou bij de toiletten zijn geweest. Met spullen van het slachtoffer."

Kofi verzette zich niet. Hij keek niet naar de agenten. Hij keek niet naar Henk-Jan, die versteend in de deuropening stond. Hij staaarde alleen naar zijn kapotte Walkman op de grond. De man die ooit levens redde in Ghana, werd nu afgevoerd als een dief. De vrede in De Goudhof was definitief voorbij.

Hoofdstuk 10

Saucijzen en Speurwerk

Theo joeg zijn scooter naar de hoogste stand. De motor gaf een gepijnigd gezoem, maar hij trok zich er niets van aan. Hij stoof door de gangen van De Goudhof, terwijl hij de blikken van de mensen met een stoïcijnse onverschilligheid incasseerde. *Opzij, opzij.* Hij had een missie: afbaksaucijzenbroodjes. Zijn kleinkinderen kwamen vanmiddag. Ella, veertien. Rick, elf. Hij was dolblij dat ze weer eens langskwamen. Elsje keek er al dagen naar uit; de afspraak in de gedeelde familie-app was zijn enige houvast. Het waren de lichtpuntjes in een week die elke dag identiek aanvoelde. Vroeger was Elsje de ondernemende helft geweest, vol dromen over verre reizen en buitenlandse avonturen. Maar die dromen waren ergens verdampt. Verstikt door zijn passiviteit, zijn hardnekkige

weigering om die vertrouwde bubbel ooit te verlaten.

Sinds de kinderen waren uitgevlogen—één naar Limburg, de ander naar de andere kant van Leiden—was hun sociale wereld volledig verschrompeld. Elsie wilde nog weleens lid worden van de badmintonclub. Onder de mensen komen. Maar ze durfde nooit de knoop door te hakken zonder zijn goedkeuring. Elke keer dat ze het erover wilde hebben, slikte ze de woorden in, bang voor zijn afwijzing. Theo had die stilstand jaren geleden al geaccepteerd als hun definitieve realiteit. Hij was de man die de wereld achter de geraniums had laten verstoffen. Terwijl hij met de saucijzenbroodjes in zijn hoofd de bocht naar de supermarkt omzeilde, stapte er plotseling een blauw uniform voor zijn voorwiel. Theo moest vol in de ankers. De banden gierden over de tegels.

Hoofdstuk I I

De Roemeense Getuige

Melana zat op haar vaste plek bij de schuifdeuren. Haar vingers rustten stil op haar telefoon. Het Lingo-spelletje boeide haar niet meer. Sinds de politie Kofi meenam, hing er een grimmige sfeer in De Goudhof. De bus reed weg. Haar maag trok samen. Melana was geen professionele bedelaarster. Ze was een accountancy-studente uit Boekarest, klemgezet in het web van Bogdan. Ze dacht aan Jan-Robert. De man in het pak. Hij was die ochtend langs haar gelopen zonder een blik waardig te gunnen; ze was voor hem niet meer dan een obstakel op de vloer. Maar zij had hem wel gezien. Ze had gezien hoe hij bij de kopstelling van de HA bleef staan, hoe hij een handvol onverpakte eieren uit een zak griste. Nonchalant. Hij had ze in zijn mond gestoken en was doorgelopen. Richting de toiletten.

Agent Erik stond bij het afzetlint. Hij schreef.
Zijn gezicht stond op onweer.

Melana wist dat ze moest spreken. Als ze
zweeg, bleef Kofi de lul. Ze stond op en trok
haar kleurrijke doek strakker om haar
schouders.

"Officier?" Haar stem klonk helderder dan ze
had verwacht.

Erik keek op. Verrassing in zijn ogen.

"Mevrouw? Kan ik u ergens mee helpen?"

"Die man," zei ze. Ze wees naar de toiletten.

"Hij at die eieren. Van die grote display bij de
supermarkt. Hij rekende ze niet af. Hij pakte
ze gewoon. Zes, misschien wel zeven."

Erik fronste. "U spreekt Engels? En u heeft dit
gezien?"

Melana knikte. Ze keek naar de parkeerplaats.
Bogdan zat in de Mercedes. Hij werd onrustig,
zag ze aan de manier waarop hij aan het stuur
trok. Ze had zojuist haar anonimiteit te
grabbel gegooid. Maar ze kon niet toezien hoe
die vriendelijke man met zijn oude muziek de
schuld kreeg.

"Controleer die eieren maar," zei ze kort.

Daarna dook ze weer in elkaar, haar
kartonnetje onder haar en haar hoofd
gebogen. De zwijgende bedelaarster was terug.

Hoofdstuk 12

Het Geheim van de Bonus

Het zweet prikte in Henk-Jan zijn nek. Het nieuws over de Roemeense vrouw gonsde door de winkel. Agent Erik was er al; hij stond bij de kopstelling en ritste met een afwezig gezicht een paar zakken paaseieren open. Niet veel later stond de inspecteur van de NVWA in zijn magazijn. Ze droeg een strak blauw jasje en hield een plastic zakje vast. "Meneer de manager," zei ze. Haar stem was glad als ijs. "Deze eieren. We kunnen de herkomst niet terugvinden. Geen etiketten op de zakjes. En de omdoos?" Ze keek hem strak aan. "Er staat 'lactosevrij'. Maar onze test zegt iets anders. Een bom melkeiwit."

Henk-Jan voelde zijn keel dichtknijpen. "Het is een... speciale partij. Voor de buurt. Een scherpe prijs, meer niet."

"Een illegale partij, bedoelt u." Ze haalde een vel stickers uit haar tas. Verzegeld. De rode letters plakten op de dozen. Eén voor één. Henk-Jan staaarde naar de zegels. De puzzelstukjes vielen op hun plek. Jan-Robert. De man in het pak was geen willekeurige passant geweest. Hij was de projectontwikkelaar die alles van De Goudhof wilde weten. Hij leed aan een zware lactose-intolerantie, maar was zo geobsedeerd door zijn inspectie en zijn wil om Henk-Jan publiekelijk onderuit te halen, dat hij de voorzorgsmaatregelen was vergeten. Hij had die eieren niet gegeten als snack; hij had ze gegrist om de kwaliteit te toetsen en Henk-Jan te confronteren met 'inferieure waar'. Het was geen moord, maar een executie door eigen overmoed.

In zijn hoofd zag Henk-Jan de dakkapel in stof opgaan. De droom was voorbij. De bonus was verdwenen. En het ergste van alles: hij had de sporen van de fatale vergissing midden in zijn eigen magazijn staan.

Hoofdstuk 13

De Barsten in het Glas

De stilte in het winkelcentrum was dik en stroperig. Geen muziek. Geen ronkende vrachtwagens. Alleen het nerveuze getik van duimen op schermen. Het nieuws sloeg in: Kofi was geen dakloze krantenverkoper. Hij was een internationaal gezochte oorlogsmisdadiger. Op de nieuwssites zagen ze hoe hij, geboeid en gebogen, naar een politiebus werd geleid.

De winkeliers stonden bij de fontein. Henk-Jan wreef constant over zijn handen, zijn huid rood en schraal.

"Ik heb hem een broodje gegeven," mompelde hij tegen Pieter. "Een broodje kaas. Hij zat daar maar. Met die lege blik. Al die jaren..." Pieter staarde naar zijn eigen winkelruit, naar de stapels kaas die er opeens onwerkelijk uitzagen. "Het is absurd, Henk-Jan. We zijn

een winkelcentrum, geen aflevering van een slechte politieserie."

Theo draaide rondjes op zijn scooter. Zijn ogen glinsterden. "Ik zei het toch altijd? Die man had ogen als een haai. Dat zag je zo!"

Maar het was niet alleen Kofi. Agent Erik stond bij de achteringang van de supermarkt, zijn notitieblok in de aanslag. Elke keer als hij opkeek, leek het alsof de lucht in het centrum een paar graden afkoelde. De winkeliers stonden daar, schouders opgetrokken, terwijl de vertrouwde veiligheid van De Goudhof ergens in de middag was verdampt.

Hoofdstuk 14

De Afrekening in De Zonneschijn

Het buurthuis rook naar vochtig linoleum en lauwe koffie. De ondernemers van De Goudhof zaten in een halve cirkel op wankel plastic stoeltjes. Iedereen was er. Behalve Josefen. Henk-Jan schoof onrustig heen en weer op zijn stoel.

Agent Erik stond strak voor de groep. Naast hem tikte een rechercheur in burger ongeduldig met een dossier tegen zijn been. "We houden het kort," begon Erik. Hij liep langs de rij ondernemers die allemaal hun schoenen bestudeerden. "Er zijn twee zaken die het centrum raken. Eén: de dood van meneer Jan-Robert. De autopsie is duidelijk; het was een noodlottige anafylactische shock. Het onderzoek wijst uit dat hij, in een vlaag van professionele overmoed tijdens zijn inspectie, producten heeft geconsumeerd die hij, gezien zijn ernstige lactose-intolerantie,

absoluut had moeten mijden. Geen misdrijf, wel een tragische fout."

Een zucht van verlichting ging door de zaal. Die stierf direct weg toen de rechercheur het woord overnam.

"Ten tweede: de man die jullie kennen als Kofi. Hij is opgepakt. Door de arrestatie voor een kleine diefstal kwamen zijn vingerafdrukken in een internationaal systeem terecht. Hij is uitgeleverd aan het ICC voor misdaden tegen de menselijkheid."

Henk-Jan wilde net vragen waar Josefiën bleef, toen de rechercheur de stilte verbrak.

"Jullie vragen je af waar mevrouw Josefiën is." Hij zweeg even. "Ze zit vast. Tijdens ons onderzoek naar de achtergronden van dit centrum stuitte we op een verontrustende constructie in haar boetiek. Haar winkel functioneerde al lang niet meer als winkel. Na een echtscheiding en in grote financiële nood is zij... ze verhuurde zichzelf. Achter dat bordeauxrode gordijn. Tijdens openingstijden."

De rechercheur keek de zaal rond. "Ze heeft bekend. Het was haar manier om de huur te betalen."

Henk-Jan voelde een ijzige kou door zijn lijf trekken. De beelden van Josefen achter haar etalage kregen een bittere, pijnlijke lading. De Goudhof was geen winkelcentrum meer; het was een verzameling geheimen die in één middag naar de oppervlakte waren gedreven. Ze zaten daar in het felle tl-licht, terwijl ze beseften dat hun veilige wereld definitief was ingestort.

Epiloog

De Goudhof draait door

Een week later scheen een flauwe lentezon op de parkeerplaats. Henk-Jan was ontslagen; het hoofdkantoor van de HA duldde geen illegale praktijken. Ayoub was de nieuwe manager van de Meindel. Hij liep met een trotse glimlach door de gangpaden. Toen hij Youssef drie blikjes energydrank in zijn jas zag steken, greep hij in. Hij pakte de jongen bij zijn schouder. "Niet in mijn winkel, Youssef. Vanaf nu speel je volgens de regels."

Bernadette liet Snuffy uit op het grasveldje. De buurvrouw uit haar portiek kwam aanlopen, neus in haar telefoon. Bernadette zag de drol van Snuffy liggen. Ze deed geen moeite. Toen de buurvrouw er met een luide 'flap' in stapte en begon te gillen, hield Bernadette triomfantelijk een plastic zakje omhoog. Geen poep. Een uitgespuugd paaseitje dat ze in de goot had gevonden. "De drol is niet van ons,"

zei ze met een ijzige glimlach. De buurvrouw droop af.

Theo reed voorbij op zijn scootmobiel, een doos warme saucijzen op zijn schoot. Hij zwaaide naar Melana. Ze droeg geen doek meer om haar hoofd. Ze hield een sollicitatiebrief in haar hand.

Kofi's plekje bij de ingang was leeg. Alleen een verroest batterijtje van een Walkman lag nog tussen de tegels. Verderop gaapte een gat: het pand van Josefien. De etalage was kaal. Het bordeauxrode gordijn was weg. Door het glas zag je alleen een kille, lege ruimte waar de stilte zwaarder woog dan in de rest van het centrum.

De Goudhof stond er nog. Een betonnen bunker vol geheimen. Maar het leven ging door. Hapje voor hapje.

Scenes uit het verhaal

Seniorenpuzzel

Aangeboden door de winkeliersvereniging

Zoek de volgende woorden

**BERNADETTE GOUDHOF HENKJAN
KAASWINKEL KOFI PAASEIEREN PASEN
ROLLATOR SCOOTMOBIEL STOLPEN THEO
WALKMAN WINKELCENTRUM**

J	S	T	J	K	H	Z	Q	Y	E	L	K	F	X	T	I
Y	R	J	U	J	O	N	K	R	Q	H	Z	O	X	Z	S
N	L	S	S	P	D	R	E	Z	E	S	W	H	R	W	C
E	E	N	K	G	V	K	I	Y	F	C	W	D	M	I	E
Z	A	S	A	J	S	Z	Z	V	C	O	U	U	X	P	N
J	S	M	A	J	M	U	Y	Z	P	O	R	O	G	N	A
K	T	O	S	P	K	X	K	A	W	T	O	G	N	Y	Y
Q	O	T	W	W	T	N	A	G	N	M	L	R	Z	X	K
Q	L	F	I	K	J	S	E	E	T	O	L	B	R	F	G
U	P	N	N	Y	E	H	C	H	G	B	A	H	A	W	B
L	E	Y	K	I	O	L	E	B	Y	I	T	C	W	W	T
N	N	R	E	D	E	O	H	U	M	E	O	A	H	E	S
R	N	R	L	K	O	F	I	L	R	L	R	I	C	H	T
B	E	R	N	A	D	E	T	T	E	F	P	T	V	Z	G
N	C	I	N	S	N	A	D	C	T	S	S	Q	E	B	V
G	W	A	L	K	M	A	N	B	B	O	A	M	H	C	L

HA
SUPERMARKT

LEKKER VEEL
VOORDEEL

CAUTION
WET FLOOR

ACTIE:

PAASSTRESS?

WIJ HEBBEN DE PRIJZEN AL GEBROKEN.

KOM LANGS VOORDAT DE INSPECTIE HET DOET!

ONTDEK MEER VAN UENK !!!

Als je hebt genoten van deze reis, verken dan meer werken van UENK door een bezoek te brengen aan UENK PulpWorks:

www.uenk-pulpworks.com

(Scan om de site te bezoeken of een recensie achter te laten)

UENK PulpWorks is ontstaan uit een levenslange passie voor cinema en literatuur. Geïnspireerd door de veranderende tijdsgeest van de wereldpolitiek en de opvallende beeldtaal van vintage propagandaposters, wilde ik iets unieks creëren voor de moderne lezer. Door deze invloeden te combineren met de hedendaagse behoefte aan snelle, krachtige content, begon ik verhalen te schrijven onder de naam UENK (spreek uit als 'dunk' zonder de 'D').

Op onze website vind je een verzameling korte verhalen en novellen, die allemaal verkrijgbaar zijn via Amazon.

Als je van dit boek hebt genoten, overweeg dan om een recensie achter te laten op Amazon of onze website; dat is de brandstof die de revolutie draaiende houdt. Ik hoop oprecht dat je net zoveel plezier beleeft aan het lezen van deze verhalen als ik heb beleefd aan het tot leven wekken ervan.

Dit is scherpe satire en pulp, ontworpen om je vanaf de eerste pagina te grijpen. Sluit je aan bij de Pulp-revolutie: wij snijden door de ruis van nepnieuws heen met echte, rauwe verhalen.

© 2026 UENK

PulpWorks

Leiden,

Nederland

